

indrette vore Kaffelovne og Skorstene, og gjøre vi det gælt, maa vi forandre det, men at vi skulde være indskrænkede af en Mand, som skulde komme og fortælle os, hvorledes vi skulle opføre vore Bygninger, og det af en Mand, vi skulle betale, det gaar over alle Grændser, og jeg er en ivrig Modstander deraf. Dertil kommer, at jeg veed ikke, hvorfor Justitsministeren skal være bemyndiget til at lade fremmede Selskaber blande sig ind i vore Forsikringsforhold. I Slutningsstykket af § 15 staar der, at Justitsministeren er bemyndiget til for saa vidt Overenskomst uden Udgift for Statskassen kan naas med de indenlandste Forsikringsforeninger at benytte disses Mellemkomst ved Tilsynet med Overholdelsen af de i denne Lov givne Regler (Justitsministeren Mellemmann). Der staar „med de indenlandste Forsikringsforeninger“. Ja, undskyld, saa har jeg overjet det, men i alt Fald ønsker jeg, at hele Paragrafen kunde vinde bort, altsaa vinder denne Bestemmelse ogsaa bort. Med Hensyn til Slutningsparagrafen vil jeg nok sige, at uagtet det vil fortaas, at jeg kan gaa med til de væsentlige Bestemmelser i § 16, vil jeg dog bemærke, at jeg vilde anse det for langt heldigere, om den høitagtede Justitsminister havde forelagt Loven af 2den Marts 1861 til almindeligt Eftersyn i Fjor ovre i det andet Thing og i Nat ladet den komme her over, idet nemlig efter min Opfattelse nogle af Bestemmelserne i denne Lov paa ingen Maade ere tidsvarende; jeg skal navnlig nævne § 36 om Brandredstaberne. Det er min bestemte Overbevisning, at de Brandredstaber, der ere til Stede paa større Gaarde, som have en Forsikringssum paa f. Ex. 40,000 Kr., som er nævnt i Loven af 2den Marts 1861, ere ikke tilstrækkelige til, at man egentlig kan undrette Noget med dem. Der er, som jeg tidligere har sagt, en Sprøite, som kan være udmærket, men man kan sprøite og sprøite udenpaa Bygningen, medens Ilden farer som et Vn inde under Taget, man har for saa Redstaber til at komme op paa Bygningen, til at rive den ned. Paa saadanne større Gaarde, hvor man har stort Folkehold, burde man have flere Brandredstaber. Derfor man i Sommer og i Fjor Sommer, da der brændte saa mange Herregaarde og andre Bygninger, havde haft bedre Redstaber, vilde en Mand med Konduite kunne have reddet Noget af det, der nu brændte. Det er en Uting, at de kun skulle have en større og en mindre Brændstige, det er jo ingen Ting for et stort Komplex af Bygninger. Det er en Uting, at man ikke har

stærke Dyrer eller Sernstænger indrettede som Brækjern til at brække Bygningerne ned. Hvem der har været til Stede ved en større Ildbrand, navnlig i straaetækkede Landsbyer, som jo kunne sammenlignes med de store Komplexer af Herregaarde, maa have set, at Sprøiten er magtesløs; men har man et dygtigt Brandkorps, som forstaar at rive ned i Tide, har man frelst det Meste; jeg tror godt, man kunde paalægge navnlig Herregaardene, at de havde nogle flere Stiger og flere Brandredstaber, navnlig nogle større Dyrer og Brækjern til at nedbryde Bygningerne med samt flere Brandhager til at rive Taget ned med. Dertil kommer endnu Et, som er meget uheldigt; det er jo saa, at naar der kommer Brand op om Natten, vide Folk ikke, hvor de skulle finde disse Redstaber; de skulle i de fleste Tilfælde først løbe Gaarden rundt; det var ikke af Bøien at foreskrive, at om Natten skulle de være saadanne Steder, at man kan faae fat i dem. Det Samme kan til Dels gjælde for store Bøndergaarde. I alt Fald tror jeg, at det var paa sin Plads at paalægge dem, at de skulde have nogle stærke Dyrer, saa at man kan brække Dørene til Kreaturerne. Det er hændt mig engang, at være tilstede, hvor man kunde have reddet Kreaturerne, hvis der ikke havde været en Slaa for Døren paa den anden Side, saa det var umuligt at lukke den op; dertil kom, at der var faldet Lidt ned foran Døren; havde man nu haft en Dyrer til at brække med, kunde man strax have reddet dem, men man manglede dette Redskab eller vidste ikke, hvor det var. Forresten var der en Dyrer i Gaarden — det kommer nu egentlig ikke Sagen ved — men da man skulde bruge den, fløi Dyrer af Skaffet, saa man ikke kunde slaa meget med den. Jeg vil kun sige, at jeg tror, at det kunde vi godt paalægge saavel Herremændene som Bønderne, at de havde noget bedre Brandredstaber, end de have; til at forhindre Ilden at forplante sig. Som sagt, i de allerfleste Tilfælde nytter Vandet ikke, medmindre man kan rive Noget af Bygningen ned, altsaa derfor kunde jeg have ønsket, at man havde taget noget Mere med af Loven af 2den Marts 1861. Der er ogsaa en anden Bestemmelse, jeg vil nævne, jeg hukker ikke i hvilket Kapitel, men det er Paragraferne 44 og 45 om selve Brandsynet. Der foreskrives jo, at man skal efterse sine Skorstene og Ildsteder. Ja, det er meget godt, men jeg tror, at i det Tilfælde, der findes Værelser paa anden Etage eller Værelser under Taget med Kaffelovne, og der gaar Rør desfra ind i Skorstene, saa er det nok sikkert, at man skal se efter sine Skorstene indvendig fra, altsaa gaa op